

FÁRADT ŐSZI REMÉNY

Talán a napfény segít majd nekem
Oszlatni ködös gondolataim
Talán a gyors szél messzire fújja
Veszéllyel terhes lidérc-álmaim
Forrón égető sebek vörösét
Hűsíti csendes, harmatos eső
Míg csillan a csepp a kertnek bokrain
S az éji Hold, ezüst-sugár vonóval
Játszik lelkemnek szakadt húrjain

HAJLÉKTALAN

Hálósákját fejére húzta
Rajta kidobott paplan hever
Mellette szakadt sportszatyorban
Kincsei, mit még nem loptak el
Bicska, egy kanál és egy pohár
Fél pár kesztyű, meg sapka - sál
Zokni is volt, vastag, meleg!
Bakanccsal együtt odalett.....
Ma jók voltak az emberek
Valaki hozott egy kenyeret
Egy kis pénz kellene még a borra
Hogy a kenyér jobban lecsússzon
Hisz nem jó a kenyér se' magába
Jó lenne még egy cigaretta
Pár csikk lesz tán az utca porába'!
Kályha melege, tiszta ágy,
Vacsorát főz egy barna asszony---
Csak álmodtam, hogy valaha volt?
Elvesztettem egy rossz tavaszon...
Most a hideg mar és az éhség
Ruhám és életem csupa folt
Hogy is tudtam így tönkremenni...
-„Mit bámulsz?! -Adj pénzt, vagy menj tovább!
Nem fogok a szállóra menni!!!..
Van még egy kis bor, nem kell más semmi”...-
És a fejem elfordítottam
Sürgős más néznivalóm akadt
S míg a mozgólépcső lefelé haladt,
Lelkemben égető szégyenseb maradt....

AZ ÁR /2012. DUNAPART

/ a nagy árvíz idején/

És jött a víz
Emelkedett egyre magasabbra

Nyúltak egymás felé kicsiny puha
És erős, kérges kezek
Összeolvadtak álmodó, csendes,
És harcedzett, kemény szívek
Ott volt a pici és törékeny,
A tetovált és a marcona
Tömte a zsákot és vitte az ebédet
Diák és öreg
Ott volt a gáton tűzoltó és katona
Nem létezett se jobb, se bal
Mentette az embert, jószágot, házat,
S fogta, gyengéden a megrémült kis őzikét,
Sok mogorva,
Ki lehet, hogy máskor durva, goromba
S vitte, mint mikor csecsemőt viszek a karomba,
Egy volt a cél!
S aki ott lenni nem tudott
A küzdőkért otthon imádkozott
S a pusztító ár, tisztító vízzé változott!
Ez az árvíz most megmutatta:
Ha csak annyi vagy is, mint egy hangya
Ki egymás ellen feszülve mit sem ér
Felkap az ár, vagy elvisz a szél
Kezünk egymás kezébe téve, láncban
Összefogva egy akaratban,
Együtt lépve Istennel is,
Megszentelődve e harci táncban
Nem fog ki rajtunk száz csapás
Ne menjünk hát egymással többé öltre, vérre
Te zavaros, hatalmas, kegyetlen, de bölcs Duna
Mosd hát meg lelkünk végleg hófehérre!

KÉT EPIGRAMMA

1. A BÜSZKE FENYŐ

A büszke fenyő kidől
Szélvihar nyomán
A kevélyen meredő
Bérc mélybe omlik
A pompás rózsza
Szirma is lehull
Mi sem leszünk kivétel
Porrá lesz a test
De mit elme alkotott
Túlél száz halált
S örökké élni fog

2. A CÉDRUS

Állok egyedül, ember nem járta parton
Süvít a szél
Tépázza hajam, s érdesre cserzi arcom
Itt hagyatok a sikító magányban
De kibírom, mert meg kell vívnom a harcom
Majd megedz a tomboló sok-sok vihar.

BÚCSÚZÓUL

/In memoriam Mess Béla Professzor Úr/

Mért sárgul el a nyári rét
És hull a fákról a holt levél?
Mért megy a fecske délre el
Mire az ősz ködöt lehel?
Miért vész el egy drága kincs
S ha keresed, már sehol sincs?
Mért hagy itt jó apád, anyád
Testvéred és sok jóbarát?

Halálban nincsen irgalom
S kit becsültél nagyon-nagyon
Egyszer itt hágy, de nem örökre
Ki tanított az egyszeregyre
S fejedbe oltott sok bölcs tudást
Jó példát, s tenni akarást:
Úgy „dolgozni, pontosan szépen
Ahogy a csillag megy az égen”...
Gyógyítani és szépet írni
Földet az éggel egybehívni
Teste lehet ott lenn, a rögbe,
Lelke velünk lesz mindörökre!!